Lietas Nr. 130021816
Lietas arhīva Nr. 104AA-0867-16/31

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2016.gada 2.decembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese I.Jansone,
tiesneses L.Kuzmane un Ā.Ždanova,
rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. D/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149^{10}.panta piektās daļas 6.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, sakarā ar /pers. D/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas tiesneses 2016.gada 5.septembra spriedumu,

Aprakstošā daļa

[1] 2015.gada 8.oktobrī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols paziņojums Nr.511098190 par to, ka 2015.gada 8.oktobrī plkst. 15.05 transportlīdzeklis AUDI ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ novietots stāvēšanai Rīgā uz Aiviekstes ielas pie nama Lomonosova ielā 10, vietā, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par trim metriem, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 4. un 135.4.punktā noteiktās prasības, un transportlīdzekļa vadītājs ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $149.^{10}$ piektās daļas 6.punktā minēto pārkāpumu un transportlīdzekļa vadītājam, kas neatrodas pārkāpuma izdarīšanas vietā uzlikts naudas sods EUR 40 apmērā.

[2] Par 2015.gada 8.oktobrī sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu – paziņojumu /pers. D/ kā Zvērinātu advokātu biroja /Nosaukums A/, kam pieder transportlīdzeklis, pilnvarotais pārstāvis iesniedza sūdzību Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšniekam.

[3] Ar 2015.gada 9.novembra Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka (turpmāk – Iestāde) lēmumu Nr.D57/04/511098190/1 (turpmāk – Lēmums), administratīvā pārkāpuma protokols – paziņojums Nr.511098190 atstāts negrozīts.

[4] 2015.gada 30.decembrī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā saņemta /pers. D/ (turpmāk- sūdzības iesniedzējs) sūdzība par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka lēmuma Nr.D57/04/511098190/1 (turpmāk – Lēmums) atcelšanu un administratīvas lietvedības izbeigšanu.

[5] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 5.septembra spriedumu atstāts negrozīts 2015.gada 9.novembra Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka lēmums Nr.D57/04/511098190/1 un /pers. D/ sūdzība noraidīta.

[5.1] Tiesa atzinusi, ka 2015.gada 9.novembra Rīgas pašvaldības policijas
Latgales pārvaldes priekšnieka lēmumā Nr.D57/04/511098190/1 ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.
Ceļu satiksmes likuma 43.2 panta pirmā daļa noteic, ka ja pārkāpti apstāšanās vai stāvēšanas noteikumi, bet transportlīdzekļa vadītājs neatrodas pārkāpuma izdarīšanas vietā, personas, kuras ir tiesīgas sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un uzlikt sodu, sastāda protokolu — paziņojumu, kurā norādāma šāda informācija:..(..).
Tādējādi pašvaldības policijas darbinieks, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, pamatoti piemēroja vienīgo sodu, kas paredzēts LAPK $149.^{10}$ piektās daļas 6.punktā – EUR 40 apmērā.
Papildus tiesa norādījusi, ka izvērtējot lietas materiālus, tajā esošās fotogrāfijas, ir nepārprotami redzams, ka automašīna ir novietota uz brauktuves vietā, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par trim metriem. Fotogrāfijās, kas atrodas (L.L.12) redzams, ka no automašīnas atdurstieņa līdz pat automašīnas priekšējam ritenim atrodas nepārtrauktā līnija, līdz ar to, vērtējams, ka automašīna ir novietota šīs nepārtrauktās līnijas zonā.
Ceļu satiksmes noteikumos nav noteikts, cik liela daļa automašīnas korpusa drīkst atrasties nepārtrauktās līnijās zonā.

No fotogrāfijas, kur automašīnai blakus novietota pašvaldības policijas dienesta automašīna, kas arī atbilstoši 243.panta pirmajai daļai, ir pierādījumi lietā, acīmredzams, ka līdz nepārtrauktajai līnijai ir mazāk nekā trīs metri.

Administratīvā pārkāpuma protokolā ir precīzi norādīta gan pārkāpuma izdarīšanas vieta, gan arī protokola sastādīšanas vieta, jo automašīna ir novietota uz Aiviekstes ielas pie nama Rīgā, Lomonosova ielā 10, kur arī ir sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

Lietas izskatīšanu nav ietekmējuši arī apstākļi, ka administratīvā protokola sastādītāja vārds un uzvārds ir grūti salasāmā rokrakstā un ka Lēmumā nav norādīta konkrēta tiesa, kur ir pārsūdzams Iestādes Lēmums. Izskatot lietu, nerodas šaubas, ka administratīvā pārkāpuma protokolu ir sastādījis RPP Latgales pārvaldes inspektors G.Valters, kuram bija šādas pilnvaras, kā arī Sūdzības iesniedzējam nekādi nav tikušas liegtas tiesības pārsūdzēt Iestādes Lēmumu.

Tādējādi arī secināms, ka tiesai nerodas šaubu, ka izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir ievēroti LAPK 32.panta pirmās daļas nosacījumi, kas noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

[6] Par spriedumu /pers. D/ iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz to atcelt un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu.

Sūdzībā norāda, ka ar Lēmumu tiek piemērots sods par to, ka transporta līdzeklis ir novietots tādā vietā, kas ir tuvāk par trīs metriem nepārtrauktajam ceļa apzīmējumam.

Lai šādu pieņēmumu (par attāluma neievērošanu) pamatotu, administratīvā pārkāpuma lietā ir nepieciešams iegūt attiecīgu pierādījumu, proti, lietā ir jābūt veiktam mērījumam ar attiecīgu mērierīci, kas ir paredzēta attāluma noteikšanai. Lai procesuāli nostiprinātu ziņas par pārkāpumu, kas saistāms ar attāluma metros neievērošanu, šādas ziņas pirmkārt ir jāiegūst ar speciālu tehnisko līdzekli - sertificētu un kalibrētu mērlenti, ar kuras palīdzību attālums tiek fiksēts.

Tikai ar mērlentes palīdzību ir iespējams konstatēt precīzu un objektīvu attālumu, kas tālāk var kalpot apgalvojuma izteikšanai - ir vai nav veikts administratīvais pārkāpums. Sūdzības iesniedzēja ieskatā nav iedomājami kādi citi attāluma mērīšanas līdzekļi, ar kuru palīdzību būtu iespējams objektīvi konstatēt metros un centimetros izteiktu attālumu.

Administratīvo pārkāpumu lietvedībā nav pieļaujama patvaļa, konstatējot lietas apstākļus „uz aci" vai „pēc izjūtām". Tāpat arī ātruma fiksēšana administratīvo pārkāpumu lietās notiek ar speciālu mērierīci, nevis, piemēram, ar citas automašīnas spidometra palīdzību un alkohola reibumu arī konstatē ar speciālu mērierīci, nevis „uz aci". Likumdevējs Administratīvo pārkāpumu kodeksā ir skaidri noteicis, ka pierādījumiem ir jābūt objektīviem un apgalvojumiem ir jābūt pierādītiem.

Konkrētajā gadījumā lietā nav iegūta neviena pierādījuma, ka ar kādu tehnisko līdzekli procesuāli atļautā kārtā būtu veikts mērījums, kas ļautu objektīvi apgalvot, ka Lēmumā norādītais transporta līdzeklis pārkāpj pieļaujamo atrašanās attālumu līdz nepārtrauktajam ceļa apzīmējumam.

Sūdzības iesniedzēja ieskatā, pēc lūguma izsniegt pierādījuma kopiju, kas apliecinātu, ka ir veikts pārkāpuma pierādīšanai nepieciešamais mērījums, izsniegtās fotogrāfijas ar nofotografētu pašvaldības policijas autobusu nav uzskatāms par pierādījumu mērījuma veikšanai. Nav nekāda pamata apgalvot, ka fotogrāfijas var kalpot par procesuāli nostiprinātu pierādījumu attāluma konstatēšanai. Lietā pat nav iesniegti pašvaldības policijas autobusa gabarīti, lai kaut aptuveni varētu izteikt jebkādus secinājumus par tā izmēriem un attālumu.

Vadoties no minētā, uzskata, ka lietā nav iegūti pierādījumi, kas ļautu apgalvot, ka Lēmumā norādītais transporta līdzeklis atrodas tuvāk par 3 metriem ceļa nepārtrauktajai līnijai, jo gluži vienkārši šādi mērījumi nemaz nav veikti un attiecīgi pierādījumu neesamības gadījumā nav pieļaujama administratīvā pārkāpuma konstatēšana.

Sūdzības iesniedzējs papildināja Tiesai adresēto sūdzību ar papildus iesniegumu 01.03.2016. Minētajam iesniegumam klāt tika pievienotas fotogrāfijas, kas uzskatāmi parādīja, ka konkrētajā vietā, kurā uzlikts administratīvais sods par transporta līdzekļa novietošanu tuvāk nepārtrauktajai līnijai par trīs metriem, nemaz neatrodas nepārtraukts ceļa apzīmējums. Fotogrāfijās skaidri redzams, ka konkrētajā vietā ir vairākās vietās pārtraukts ceļa apzīmējums.

Minētos pierādījumus - fotogrāfijas un attiecīgo sūdzības iesniedzēja argumentāciju Tiesa Spriedumā pilnībā ignorē, lai gan Tiesas pienākums būtu izvērtēt šos pierādījumus un sniegt tiem savu novērtējumu.

Nepamatots pieņēmums par materiālās tiesību normas piemērošanu.

Spriedumā norādīts, ka Tiesas ieskatā konstatējams pārkāpums, ja jebkurā vietā transporta līdzeklis atrodas tuvāk par 3 metriem no nepārtrauktās līnijas. Minētajam apgalvojumam nepiekrīt, jo jebkurā gadījumā ir jāvērtē konkrētās lietas apstākļi, nevis jāveic formāla normu piemērošana.

Sūdzībā Tiesai jau tika norādīts, ka transporta līdzeklis tika novietots pēdējā vietā pie tiesu nama uz Aiviekstes ielas, kas neatradās blakus ceļa apzīmējumam, kas Lēmumā nosaukts par nepārtrauktu (kas dabā nemaz nav nepārtraukts - skatīt 2.sūdzības sadaļu). Konkrētajā gadījumā, pat, ja uz Aiviekstes ielas būtu nepārtraukts apzīmējums, tas būtu paredzēts, lai autovadītājiem identificētu Aiviekstes un Lomonosova ielas krustojuma zonu (5 metri no šķērsojamās brauktuves malas), kurā nav pieļaujama transporta līdzekļu stāvēšana. Konkrētajā gadījumā transporta līdzeklis nav novietots zonā, kur stāvēšana ir aizliegta - krustojuma zonā, tātad nav pamata apgalvot, ka transporta līdzeklis pārkāpj ceļu satiksmes noteikumus. Citi transporta līdzekļi atrodoties blakus novietotajam transporta līdzeklim neatrodas uz nepārtrauktās līnijas un nav spiesti pārkāpt ceļu satiksmes noteikumus, tātad nav pamat apgalvot, ka transporta līdzeklis būtu novietots tādā vietā, kas neatļauj apstāšanos un ir tuvāka par 3 metriem nepārtrauktam ceļa apzīmējumam. Konkrētajā gadījumā nepārtrauktais ceļa apzīmējums darbojas tikai uz sāniem no apzīmējuma līnijas, jo tās uzdevums ir identificēt krustojuma teritoriju, kurā nav pieļaujama transporta līdzekļu novietošana. Attiecīgi uzskata, ka Tiesa nepareizi ir piemērojusi normu, kas minēta Ceļu

satiksmes noteikumu (spēkā līdz 31.12.2015.) 135.4.pantā - konkrētajā gadījumā teritorija, uz kuru attiecas nepārtrauktā apzīmējuma transporta līdzekļa novietošanas aizliegums attiecas uz sāniem no šī apzīmējuma, nevis uz pa brauktuvi uz priekšu vai uz aizmuguri no šī apzīmējuma. Lai atbilstoši šai normai apgalvotu, ka transporta līdzeklis ir novietots neatļautā vietā, transporta līdzekļa sānos (nevis priekšā) būtu jāatrodas šim nepārtrauktajam apzīmējumam.

Tāpat vēlas norādīt, ka Spriedumā nepamatoti norādīts, ka nepārtrauktais ceļa apzīmējums būtu stiepies no transporta līdzekļa priekšējā atdures stieņa līdz priekšējam ritenim. Konkrētajā gadījumā šāds iespaids rodas tāpēc, ka fotogrāfijas ir uzņemtas slīpi no automašīnas priekšas - tas ir redzams no pašvaldības policijas lietā iesniegtajām fotogrāfijām, ka automašīna tiek fotografēta atrodoties slīpi vairāk no automašīnas priekšās un salīdzinājumam ir iesniegtas arī sūdzības iesniedzēja fotogrāfijas no notikuma vietas, kurās var redzēt vizuālo atšķirību un pēc kurām vairs nevar izteikt šādu apgalvojumu, ka kādas automašīnas sānu daļā atrastos nepārtrauktais ceļa apzīmējums (kas turklāt dabā nemaz nav nepārtraukts).

Tāpat Sūdzības iesniedzējs norādīja uz virkni procesuālām kļūdām, kuras iestāde bija konsekventi pieļāvusi, kas vēl jo vairāk norāda uz to, ka konkrētā Lēmuma pieņemšanā iestādes darbinieku kompetence konstatējot lietā esošos apstākļus ir apšaubāma.

[7] Atbilstoši LAPK 289.^{20}panta pirmās daļas nosacījumiem, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija secina, ka ir pamats apelācijas sūdzības izskatīšanai rakstveida procesā.

Motīvu daļa.

[8] Saskaņā ar LAPK 289.^{21}panta un 289.^{22}panta nosacījumiem, apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

[9] Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, apelācijas sūdzībā minētos argumentus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 5.septembra spriedums ir atstājams negrozīts.

[10] Novērtējusi gan pārsūdzēto Spriedumu, gan Iestādes lēmumu, apelācijas instances tiesa atzīst, ka tajos ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, iestāde un tiesa ir pareizi konstatējušas lietas faktiskos apstākļus, novērtējušas lietā esošus un Spriedumā un Lēmumā norādītos pierādījumus un tiesību normas.

[11] Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu izvērtējusi un nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā.

Apelācijas instances tiesa pretēji Sūdzības iesniedzējam uzskata, ka, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, ir iespējams gūt pārliecību par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, proti, apelācijas instances tiesas ieskatā lietā ir pierādīts LAPK 149.$^{1\,0}$panta piektās daļas 6.punktā definētais administratīvā pārkāpuma sastāvs – transportlīdzekļa novietošana stāvēšanai vietā, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par trim metriem.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka kaut arī pārkāpuma vietā nav veikti mērījumi ar mērlenti un precīzs attālums starp transportlīdzekli un brauktuves apzīmējumu nav noteikts, no lietā pievienotajām fotogrāfijām var nepārprotami secināt, ka attālums starp transportlīdzekli un brauktuves nepārtraukto līniju ir mazāks par trim metriem. Turklāt apelācijas instances tiesa norāda, ka likumdošanā nav definēts, kādā veidā Iestādei būtu jāveic mērījumi un/vai jāpierāda personas vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka konkrētā gadījumā Iestāde, novietojot starp transportlīdzekli un brauktuves apzīmējumu savu operatīvo transportlīdzekli, kas arī ir fiksēts fotogrāfijā, ir pierādījusi, ka attālums starp transportlīdzekli un brauktuves nepārtraukto līniju ir mazāks par trim metriem.

Tāpat apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas secinātajam, ka transportlīdzeklis tika novietots nepārtrauktās līnijas zonā, ko apstiprina lietas materiāliem pievienotā fotogrāfija (l.l.12), no kuras redzams, ka no automašīnas atdurstieņa līdz pat automašīnas priekšējam ritenim atrodas nepārtrauktā līnija.

Savukārt, attiecībā uz Sūdzības iesniedzēja norādīto argumentu, ka ceļa apzīmējums dabā nemaz nav nepārtraukts, apelācijas instances tiesa norāda, ka konkrētā gadījumā, acīmredzami, ceļa apzīmējumā ir ieviesies neliels defekts, pie kam saskaņā ar 2015.gada 2.jūnija Ministru kabineta noteikumiem Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" un minēto noteikumu 5.pielikumu, tāda veida horizontālais apzīmējums, kāds redzams no Sūdzības iesniedzēja iesniegtajiem fotoattēliem, neeksistē.

Ņemot vērā minēto, apelācijas instances tiesa uzskata, ka Sūdzības iesniedzēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta un lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami, atzīstami par ticamiem un pieļaujamiem, lai secinātu, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība ir paredzēta LAPK 149.^{10} piektās daļas 6.punktā.

[12] Saskaņā ar LAPK 243.panta astoto daļu, pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe.

To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem.

Saskaņā ar LAPK 244.pantu, institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka fakts, ka Sūdzības iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus, un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu sprieduma atcelšanai.

[13] Ievērojot iepriekš izklāstīto, apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Rezolutīvā daļa.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

Nosprieda:

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 5.septembra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. D/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Sprieduma sastādīšanas un pieejamības diena 2016.gada 2.decembris.

Tiesnese	I.Jansone
Tiesnese	L.Kuzmane
Tiesnese	Ā.Ždanova